

tidig med, at der fra en Side, som maa siges at være kompetent til at give Oplysninger derom, nemlig fra den grønlandske Provst, den øverste Chef for Missionen, bliver oplyst om, at den grønlandske Befolkning befinder sig i en Udviklingsperiode af en ret gærende og urolig Natur, i en Overgangsperiode fra en Tilstand, i hvilken de, maaske med skjult Misfornøjelse, men dog altid eftergivende, fandt sig i det danske Regimente, og til en Tilstand, hvor man kan vente, at der gennem deres nylig indførte kommunale Raad og paa anden Maade vil kunne udvikle sig en virkelig Opposition. Det benægtes fra anden Side, at der er en saadan Udvikling i Grønland, og vi, som alene sidde herhjemme i Danmark, ere jo ikke i Stånd til at dømme disse Parter imellem. Men vi gjorde klogest i at tage det forsigtigste Standpunkt og regne med den for os og vore Indfaldelser og vort Arbejde paa Grønland uheldigste Chance. Og hvis man regner med, at Provst Schultz-Lorentzen har Ret i sin Fremstilling af Forholdene oppe i Grønland, er Stillingen jo ganske overordentlig betænkelig.

Jeg hører til dem herhjemme, der have fulgt Udviklingen i Grønland med den største Interesse, fordi jeg betragter en god Styrelse af Grønland som særdeles ærefuld for den danske Nation. Saa lille, som vor Nation nu er bleven, er det for os en stolt Bedrift, at vi kunne styre de grønlandske Forhold saaledes, at den eskimoiske Befolkning ikke bliver forurettet. Vi kunne maaske netop, fordi vi ere saa smaa, lade være med at se denne lille eskimoiske Befolkning paa 10—11,000 Mennesker over Hovedet og lade være med at betragte Udviklingen deroppe med Ligegyldighed, tværtimod have den rette Opfattelse, at det er vor Pligt at styre disse Forhold saa godt som muligt, og at det gælder vor Ære i dette Spørgsmaal, om vi bringe gode Forhold til Veje for den eskimoiske Befolkning paa Grønland eller ej.

Nu kan jeg nok give den ærede Ordfører Ret, naar han opfordrer den højtærede Indenrigsminister til saa vidt muligt at bringe Ro i Forholdene paa Grønland. Men jeg vil haabe, at det ikke var den ærede Ordførers Mening at sige til Indenrigsministeren: Giv Embedsmændene Tilhold om, at de ikke maa sige noget, og saa lad det være nok dermed. Thi vi have ingen Adgang her hjemme i Almindelighed til at faa Oplysning om de grønlandske Forhold uden netop gennem disse Stridigheder mellem de grønlandske Embedsmænd. De udtale sig jo fra de mest forskellige

artede Synspunkter, naar de komme hjem, og lad derfor ikke denne Debat blive stoppet, hvis der intet andet sker, for saa faa vi vel Ro, men det bliver den fuldkomne Dødens Ro, saa at der bliver lukket af for Adgangen her hjemme til Kendskab om de grønlandske Forhold, saa at de, der ikke sidde i Indenrigsministeriet eller i den grønlandske Håndels Administration, vilde være ude af Stand til at faa nogen som helst Oplysning om de grønlandske Tilstande. Derimod kunde jeg nok tiltræde Opfordringen om at skaffe Ro i disse Forhold og ogsaa om at bringe Embedsmændene til ikke at fare alt for iltært i Struben paa hverandre, under een Forudsætning, nemlig den, at man ikke standsede hermed, men virkelig foretog sig noget.

Det, vi pleje at foretage os her i Danmark ved saadanne Anledninger, er at lave en Kommission, og den Tanke har ogsaa været udkastet i Finansudvalget, endda af en af mine Partifæller. Jeg kan imidlertid ikke tiltræde den, men maa være ganske enig med det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), som er af den Opfattelse, at man burde ikke sende en Kommission derop — jeg maa hellere sige, at jeg, som sagt, er enig med det ærede Medlem fra Ringkøbing og saa tale paa mine egne Vegne, det er ikke værd at tale paa hans Vegne, det har jeg intet Mandat til. Jeg nærer altsaa den Opfattelse, at det er paa den høje Tid, at der gribes ind overfor Forholdene i Grønland paa aktiv og energisk Maade, men jeg tror, det ikke bør ske derved, at man sendte en Kommission derop, bestaaende af Zoologer, Geologer, fiskerikyndige, jagtkyndige, og hvem der ellers kan have saadanne Kundskaber, som faglig set kunne være nyttige til Forstaaelsen af Forholdene paa Grønland. Disse Forhold ligge saaledes, at det, som der efter min Mening tiltrænges, er, at der var en dansk Mand, som paatog sig og hvem man betroede det Hverv at rejse op til Grønland og undersøge Forholdene der og give os paalidelig Underretning om dem og udarbejde Forslag til en Omordning af disse Forhold. Jeg mener ikke, der skulde oprettes et nyt Embede, jeg mener ikke, det skulde være nogen Livsstilling for nogen, men jeg mener, at det skulde være en Opgave, en Mand maatte kunne løse i Løbet af 3—5 Aar eller saadant noget — saa maatte hans Opgave være afsluttet. Det skulde ikke være en Kommission, men en Kommissarius — som man plejer at kalde det —, hvem man stillede for en begrænset Periode i Spidsen